

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: **A. P.**, narozený dne X
trvale bytem X
zastoupený zmocněncem T. M., narozeným dne X, bytem X

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, P.O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 2. 2024, č. j. CPR-7926-2/ČJ-2024-930310-V241,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. **Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 27. 2. 2024, č. j. CPR-7926-2/ČJ-2024-930310-V241 (dále jen „napadené rozhodnutí“) Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen**

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

„žalovaný“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce a bylo potvrzeno rozhodnutí ze dne 7. 1. 2024, č. j. KRPA-11227-12/ČJ-2024-000022-SV (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“) vydané Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) správní vyhoštění a byla stanovena doba 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského království, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy Evropské unie a smluvní státy“), počátek doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, byl stanoven ode dne, kdy žalobce vycestuje z území EU a smluvních států, zároveň byla dle ust. § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států EU a smluvních států do země státního občanství žalobce nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat nebo která ho přijme, do 15 dnů ode dne právní moci rozhodnutí, **správní orgán I. stupně dále rozhodl, že podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nebyly shledány důvody znemožňující vycestování a vycestování žalobce je možné.**

II. Obsah žaloby

2. Žalobce s napadeným rozhodnutím nesouhlasil a žádal jeho přezkoumání, uvedl, že se do dané situace dostal nechtěně. Dále uvedl, že dle § 98 může v České republice pracovat, tento paragraf se rozporuje se zákonem č. 326/1999 Sb. Měl za to, že cizinecká policie nerespektuje zákon vydaný Evropskou unií o zaměstnanosti cizinců jiných členských států, jak je nastaveno v Evropské unii a judikatuře Soudního dvora Evropské unie, poukazoval na vysílání pracovníků a zásadu volného služeb a osob včetně pracovníků v rámci Evropské unie.
3. Žalobce namítal nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kdy poukazoval na manželku a syna, dále uváděl, že chce žít v České republice úplným životem, mít zde rodinné zázemí, v zemi původu nemá žádný majetek, neví, kde tam bude žít a co tam bude dělat, po třech letech si zvykl na život zde v České republice, apeloval na dodržování lidských práv a sociální porozumění.
4. Poukazoval na vyhlášku č. 429/2010 Sb., dle které splnění této podmínky se nevyžaduje, jde-li o cizince, který je občanem státu uvedeného v seznamu zemí, jejichž státní příslušníci jsou oprávněni žádost o udělení dlouhodobého víza podat na kterémkoli zastupitelském úřadě ČR.
5. Závěrem uvedl, že pochybení je sice na jeho straně, zákon o pobytu cizinců však není nikde zřetelně vysvětlen, cizinec nemůže veškeré znění zákona pochopit, veškeré zákony vydané žalovaným si v mnoha případech protirečí a cizincům nedávají srozumitelné vysvětlení zákona.
6. Požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

7. **Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání a rozhodnutí.**

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný uvedl, že žalobní námitky jsou totožné s námitkami odvolacími, na které bylo reagováno v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Plně odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřil k celé věci a přezkoumatelně uvedl důvody, pro které bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí. Ve svém postupu neshledal pochybení, navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

9. Z úředního záznamu ze dne 7. 1. 2024 soud zjistil, že téhož dne prováděla hlídka Policie ČR na specifikované adrese pobytovou kontrolu, kde byl kontrolován žalobce, přičemž bylo zjištěno, že žalobce má ve svém cestovním pase otisk vstupního razítka do schengenského prostoru ze dne 8. 11. 2023, výstupní razítko ani jiné povolení k pobytu se v dokladu nenacházelo, dále bylo zjištěno, že žalobce pobýval v ČR ve dnech 17. 8. 2023 a 25. 8. 2023, kdy byl kontrolován hlídkami policie na druhý cestovní doklad, žalobce k tomu sdělil, že zde pobýval od srpna 2023 do října 2023 na druhý cestovní doklad. Vzniklo podezření, že žalobce se snaží uvést policejní hlídku v omyl a že překročil dobu 90 dnů ve 180denním období, kdy byl oprávněn pobývat na území ČR, vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Lustrací nebylo zjištěno žádné platné pobytové oprávnění.
10. **Dne 7. 1. 2024 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění dle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců na základě skutečnosti, že žalobce pobýval na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn.**
11. Do protokolu o výsledku ze dne 7. 1. 2024 žalobce uvedl, že je státním příslušníkem Moldavska, naposledy na území schengenského prostoru přicestoval dne 8. 11. 2023, od té doby je zde nepřetržitě, do ČR přicestoval za prací, předtím v ČR pobýval i od 2. 8. 2023 do 31. 10. 2023 na základě druhého biometrického dokladu (ten má nyní v Moldavsku), kdy odcestoval do Moldavska, a dne 8. 11. 2023 se zase vrátil, to přicestoval na svůj nynější cestovní doklad. Je si vědom toho, že zde může pobývat pouze 90 dnů ve 180denním období. Používal dva cestovní doklady, aby sem mohl přicestovat, je si vědom toho, že při prvním pobytu překročil dobu oprávněného pobytu o jeden den, a nyní překročil tuto dobu o 61 dnů. Bydlí s krajany na ubytovně v Praze, přesnou adresu nezná, přijel sem za prací, dělal brigády na stavbách, nemá tady žádný majetek, v Moldavsku má byt, je zdravý, disponuje financemi na pobyt a vycestování, je svobodný, děti nemá, v Moldavsku má rodiče a širší rodinu, v ČR nemá žádné osobní vazby ani příbuzné či blízké osoby, ani závazky nebo pohledávky, s rodinou v Moldavsku je v kontaktu, může tam vycestovat, má se kam vrátit, mají tam dům, naposledy tam byl v listopadu 2023, nemá překážky ve vycestování a nehrozí mu tam žádné nebezpečí, v případě správního vyhoštění vycestuje dobrovolně.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

12. Žalobce se dne 7. 1. 2024 seznámil se spisem, nechtěl se vyjádřit k podkladům, ani nenavrhl jejich doplnění.
13. V prvostupňovém rozhodnutí ze dne 7. 1. 2024 správní orgán I. stupně konstatoval, že bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR od 8. 11. 2023 do 7. 1. 2024 bez oprávnění k pobytu, ač k tomu nebyl oprávněn, byl prokázán důvod pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Zabýval se otázkou, zda žalobce nenaplnoval podmínky, pro které mohl na území pobývat bez víza, avšak shledal, že žalobce zde mohl pobývat od 2. 8. 2023 do dne 31. 10. 2023 (90 dnů během 180 denního období), v období od 8. 11. 2023 do 7. 1. 2024 již zde pobýval neoprávněně. Správní orgán I. stupně dále posuzoval přiměřenost dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce ve smyslu ust. § 119a odst. 2 a ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, vyšel z konkrétních tvrzení žalobce uvedených ve správním řízení (viz výše), z toho dovodil, že žalobce nemá na území ČR vytvořeny takové vazby, na základě kterých by nebylo možné správní vyhoštění uložit, nevyplynuly žádné skutečnosti, které by bránily jeho odcestování do domovské země, rozhodnutím o správním vyhoštění nebudou ohroženy nebo poškozeny jeho rodinné vztahy, ani jeho soukromý život, na území ČR není nijak integrován, sdělil, že může bez problémů vycestovat. Posuzoval všechny aspekty přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců a zohlednil i závažnost jeho protiprávního jednání. Odůvodnil dobu 12 měsíců, po kterou nelze žalobci umožnit vstup, která byla na stanovena na spodní hranici sazby, jako polehčující shledal, že žalobce se správním orgánem spolupracoval, v jeho neprospěch přičetl, že jeho jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky, přestože si byl vědom neoprávněnosti svého pobytu na území, neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, rovněž zde chtěl vykonávat pracovní činnost, aniž by byl držitelem příslušného oprávnění.
14. V podaném odvolání ze dne 30. 11. 2023 žalobce žádal zkrácení doby vyhoštění nebo jeho zrušení, neboť toto rozhodnutí bylo vydáno v době válečného stavu na Ukrajině, žalobce se do této situace nedostal vlastní chybou, doba 12 měsíců je příliš přísná, cizinecká policie nerespektuje zákon vydaný Evropskou unií o zaměstnanosti cizinců jiných členských států, argumentoval volným pohybem osob a služeb v rámci Evropské unie. Dále poukazoval na nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce nijak neškodil ani neohrožoval tento stát a byl nápomocen při správním řízení.
15. V napadeném rozhodnutí ze dne 27. 2. 2024 se žalovaný ztotožnil se závěry správního orgánu I. stupně, že v tomto případě došlo k naplnění podmínek ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, doba neoprávněného pobytu byla určena správně a daná skutková podstata byla naplněna, žalobce disponuje dvěma cestovními doklady a chtěl tak obcházet právní systém ČR s cílem zde vykonávat výdělečnou činnost. Odvolací námitky nepovažoval přílehlavé k danému případu, kde se projednává správní vyhoštění. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života se správní orgán I. stupně řádně zabýval, řádně posoudil všechny relevantní okolnosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, ztotožnil se s jeho závěrem, že se o nepřiměřený zásah nejedná. Doba 12 měsíců považoval za přiměřenou a v souladu se zákonem, žalovaný poukázal i na to, že žalobce vykonával na území výdělečnou činnost bez povolení

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

k zaměstnání, nemá ani uzavřeno zdravotní pojištění a neregistroval svůj pobyt v ČR, neshledal tak důvody ke snížení této doby. Námitku ohledně válečného stavu na Ukrajině považoval za bezpředmětnou, vycestování žalobce je možné, protože pochází z bezpečné země původu dle vyhlášky č. 328/2015 Sb. a neuvedl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí. Námitky nebyly způsobily zpochybnit správnost prvostupňového rozhodnutí, které bylo vydáno na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu a je přezkoumatelné a odůvodněné.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

16. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu žalobcem uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
17. **Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání.**
18. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
19. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
20. V daném případě byla skutková podstata ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců naplněna tím, že žalobce se v období od 8. 11. 2023 do 7. 1. 2024 nacházel na území ČR bez oprávnění k pobytu, žalobce totiž pobýval v ČR již od 2. 8. 2023 do 31. 10. 2023, kdy sem vstoupil na základě svého druhého cestovního dokladu, čímž vyčerpal možnou délku pobytu 90 dnů bez víza během 180denního období, jeho vstup dne 8. 11. 2023 a celý následný pobyt v ČR tedy již byl neoprávněný, což žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně a přesvědčivě odůvodnil, žalobce tyto skutečnosti ve správním řízení ani v žalobě nezpochybnil.
21. Není zřejmé, proč žalobce odkazuje na principy volného pohybu služeb a pracovních sil v rámci Evropské unie, neboť žalobce není občanem státu Evropské unie, je občanem Moldavské republiky, a z tohoto důvodu se na něj zásada volného pohybu pracovníků nemůže vztahovat. Žalobce nedisponoval pobytovým oprávněním v České republice, ani v jiném členském státě EU, nedisponoval ani oprávněním k výkonu pracovní činnosti v České republice či jiném členském státě EU, byť bez takového povolení nebyl oprávněn pracovní činnost v České republice vykonávat. Žalobce odkazuje na § 98, neuvádí však, kterého právního předpisu, tato námitka je tak irelevantní, přičemž dle zjištění správních orgánů žalobce oprávněním k výkonu pracovní činnosti v České

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

republiky nedisponoval, což sám ve správním řízení potvrdil. Správní vyhoštění mu však nebylo uloženo na základě vykonávání pracovní činnosti bez povolení, avšak na základě neoprávněného pobytu, přičemž k vykonávání pracovní činnosti bez patřičného oprávnění bylo pouze přihlédnuto při stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU.

22. K hodnocení přiměřenosti délky doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU, soud konstatuje, že je na uvážení správního orgánu, jak dlouhou dobu, s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem případu, pro správní vyhoštění v rámci zákonného rozpětí stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2016, č. j. 10 Azs 181/2016-41, uvedl, že: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem.“* Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002-46).
23. Soud shledal, že správní orgány při úvaze o délce doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU a smluvních států, objektivně zohlednily všechny relevantní okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce, vyšly z kritérií stanovených v ust. § 174a zákona o pobytu cizinců, posoudily druh a závažnost protiprávního jednání žalobce, kdy jeho neoprávněný pobyt trval 61 dnů. Ve prospěch žalobce přičetly to, že se správním orgánem spolupracoval, na druhou stranu v jeho neprospěch přičetly, že jeho jednání bylo odhaleno až činností policejní hlídky, byl si vědom neoprávněnosti svého pobytu na území, a přesto neučinil žádné kroky k legalizaci svého pobytu, rovněž zde vykonával výdělečnou činnost bez povolení k zaměstnání, nemá ani uzavřeno zdravotní pojištění a neregistroval svůj pobyt v ČR.
24. **S ohledem na to soud shledal**, že uložení správního vyhoštění a doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 12 měsíců je v dané situaci zcela adekvátní a dostatečně odůvodněné, byly zohledněny relevantní skutečnosti ve prospěch i v neprospěch žalobce, přičemž dané opatření nijak nevybočuje z obvyklé praxe správních orgánů, ani z rámce možné zákonné sazby, která činila až pět let. Pro srovnání soud poukazuje např. na rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 1 Azs 416/2017 - 29, kde Nejvyšší správní soud neshledal nepřiměřeným správní vyhoštění cizince v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt na území České republiky v řádu několika hodin či na rozsudek ze dne 6. 3. 2019 č. j. 8 Azs 262/2018-40, kdy byla akceptována délka správního vyhoštění jeden rok za neoprávněný pobyt v délce tří týdnů. Dále soud poukazuje např. na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2021 č.j. 19 A 46/2020-25 (neoprávněný pobyt jeden měsíc a správní vyhoštění na dvanáct měsíců) či ze dne 10. 11. 2020 č.j. 19 A 30/2020-22 (neoprávněný pobyt devět dnů a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

správní vyhoštění na dvanáct měsíců). Za daných okolností se tak doba 12 měsíců nejeví jako excesivní.

25. Soud neshledal důvodnou ani námitku, **že uložené správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce.**
26. Otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince se Nejvyšší správní soud zabýval opakovaně v řadě svých rozhodnutí, např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 39/2015-32 potvrdil, že překážkou správního vyhoštění je pouze zásah nepřiměřený, přičemž tuto přiměřenost je třeba posuzovat dle kritérií vyplývajících rovněž z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. *„Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünner proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012-45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti. (...) Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jejich společného pobytu a povinnost umožnit jim přenést si svůj rodinný život na území daného státu (...) Nelze tedy bagatelizovat ani zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému. Pokud by vybudování rodinného zázemí v průběhu nelegálního pobytu mělo mít bez dalšího vždy za následek nemožnost správního vyhoštění, pozbyla by imigrační legislativa z velké části na své účinnosti.“*
27. Správní orgány se možným dopadem přijatého opatření do soukromého a rodinného života žalobce zabývaly dostatečně, v této souvislosti adekvátně zvážily veškeré zjištěné okolnosti uvedené výše, vyšly z tvrzení žalobce při výsledku dne 7. 1. 2024, kdy uvedl, že je svobodný, bezdětný, přijel do ČR za prací, bydlí zde na ubytovně, nemá zde žádné osobní, majetkové ani jiné vazby, v Moldavsku má byt, rodiče a širší rodinu, má se kam vrátit, nic mu tam nehrozí a má i dost peněz na vycestování. Soud k hodnocení žalovaného nemá žádné výhrady, o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života ve smyslu ust. § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

se zde nejedná, hodnocení správních orgánů taktéž splňuje požadavky dle výše uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Žalobní tvrzení o existenci manželky a syna je zcela nové a ničím nepodložené, ve správním řízení žalobce nic takového neuváděl a z těchto důvodů je nelze považovat za relevantní (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Stejně tak neuváděl, že by se ve vlasti neměl kam vrátit a hrozily by mu tam ekonomické problémy, tato nová tvrzení jsou zcela v rozporu s jeho výpovědí ve správním řízení, přičemž je soud považuje za opožděná a účelová.

28. Není zřejmé, proč žalobce odkazuje na vyhlášku č. 429/2010 Sb., která se týká stanovení výjimek z povinnosti cizince požádat o vízum nebo povolení k pobytu na místně příslušném zastupitelském úřadě, neboť tato se nijak neaplikuje v případě žalobce. Žalobce o vízum ani povolení k pobytu nežádal, nijak se nepokusil legalizovat svůj pobyt v České republice, navíc Moldavská republika ani není v seznamu zemí uvedeném v této vyhlášce.
29. K tomu je třeba doplnit, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu a nejde o správní trestání; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 – 54 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 – 52). Otázka zavinění či pohnutky žalobce tak není v této souvislosti rozhodná, nerozlišuje se, zda žalobce dané protiprávní jednání učinil úmyslně či z nedbalosti, jde o odpovědnost objektivní. Žalobce navíc ve správním řízení uvedl, že si je vědom toho, že na území pobývá neoprávněně, používal dva pasy, aby obešel právní předpisy České republiky.
30. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
31. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.
32. Soud nerozhodoval o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť o žalobě soud rozhodl bez zbytečného odkladu po obstarání podkladů nutných pro rozhodnutí a zároveň ve lhůtě 30 dnů od podání žaloby ve smyslu § 73 odst. 4 s.ř.s., a to tak, že žaloba byla zamítnuta. Případný odkladný účinek přitom působí jen do skončení řízení před soudem. Podání žaloby má rovněž odkladný účinek ze zákona (§ 172 odst. 3 zákona o pobytu cizinců).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 25. března 2024

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.

samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje L. H.